

O Vánocích

Jako svědkové Jehovovi uvádíme mnoho důvodů, proč by lidé neměli slavit Vánoce a proč my je neslavíme. Shrnu některé z nich v krátkém odstavci:

Kristus se v té době nenarodil. V Bibli není příkaz k tomu, abychom Vánoce slavili. Církev převzala pohanské svátky římských Saturnálií a učinila z nich svátek na oslavu Krista. Sklon k materializmu je zvlášť patrný v této době. Dětem se neříká pravda, Ježíšek neexistuje. A navíc, první křesťané je také neslavili.

Jsou to důvody, nic proti nim. Některé z nich jsou rozumné.

Zkusme to ale jednou udělat obráceně. Zkusme se na chvíli podívat na svět kolem sebe jinýma očima. Nepůjde to snadno.

Ale možná si o tom rádi alespoň něco přečteme.

Prolog

Dokončil podtrhávání Strážné věže, zavřel Bibli a odložil brýle, které měl na psacím stole. Nemohl bez brýlí číst. Hlavně Bibli bez nich nemohl číst. Byla v ní taková malá písmenka a ostatně, on si ani nebyl jistý, že by textu porozuměl, i kdyby mohl číst bez nich.

Opřel se o lokty, složil hlavu do dlaní, zavřel oči a přemýšlel o tom, co studoval.

Jako každý rok krátce před Vánoce to bylo o tom, že Vánoce pro něj nejsou.

Nevybíral si to téma, to ne, ale bratři na něj mysleli. Věděli, že potřebuje municí (moc se mu to slovo nelíbilo, ale mnoho svědků to tak říká, tak to převzal), aby mohl čelit všem těm falešným věcem, které pohané a nevěstka (než se stal svědkem, nevěděl, že se tímto slovem označuje falešné náboženství) s tímto obdobím spojují.

Potřeboval municí, protože samotného by ho nikdy nenapadlo, že by neměl Vánoce slavít. Když byl ještě v nevědomosti, docela se na Vánoce těšil. Maminka doma zpívala koledy, byt byl provoněný Františkem a táta na strom věšel zlatý plíšek, který vydával za zlaté prasátko, jež uvidí každý, kdo se bude postit až do štědrovečerního jídla.

Chtě nechtě se při vzpomínce na to musel usmát.

V té době byl také ještě mladý. Nepotřeboval žádné brýle. Viděl dobře, ostře. Ano, měl zamotanou hlavu, jako každý mladý člověk. Ale zrak a rozum měl dobrý a srdce široké. Jako každý mladý člověk.

Samozřejmě, když mu pak dali k dispozici všechnu municí, kterou měli proti Vánocům, hned pochopil, že se všichni jeho nejbližší, a nejenom oni, téměř celý svět (ještě dnes žasne nad tím, jak je to jenom možné, považte! celý svět!) kolem něj mýlí. Jak se všichni, až na Ústředí, mýlí, když se o Vánocích scházejí a poslouchají nebo zpívají koledy, zapalují Františky a věří na zlatá prasátka.

Znovu se usmál.

Napadlo ho totiž, jak se také těšil, že o vánočních prázdninách pojede na hory lyžovat a že až se vrátí, bude s kluky z ulice hrát na chodníku před barákem hokej.

Tenkrát ještě nepotřeboval brýle, aby mohl lyžovat nebo hrát hokej nebo se dívat na svět. Viděl dobře, ostře.

Proto si byl také vědom toho, že všechno nebylo zase tak fajn. Někdy vyhodil peníze za věc jenom proto, aby měl dárek. Jindy dostal něco, co si vůbec nepřál. Dospělí se občas klidně pohádali i na Vánoce, jako by jim bylo jedno, že by neměli.

Ale to bylo před léty. Tehdy viděl Vánoce ze všech stran. Odtud i odtamtud.

Teď již bez brýlí nemohl skoro nic. Neviděl bez nich jasně, věci mu splývaly. Nerozlišoval. Ale o nepatřičnosti Vánoc neměl žádných pochyb. To bylo dobře. Pochyby mají ti venku, co nevědí o Ústředí. A munice měl také dost. Rozhodně dost na to, aby sám sobě i druhým dokázal, že ač ztrácí zrak, argumenty mu zůstávají.

Chtěl již vstát, protože cítil, že se klidně může stát, že brzy usne. A to by nerad. Měl si přece znovu v mysli projít článek o Vánocích. Opravdu toužil být dobře připraven jak na shromáždění (věděl dopředu, jaké otázky dostane, to byla velká výhoda), tak do služby (mohl si s lidmi pohrát jako kočka s myší, protože měl municí).

Jenom si všechno dobře zopakovat. Jenom se dobře připravit. Jenom neusnout.

Vše, co se stalo pak, bylo proti jeho vůli. Bylo proti jeho vůli, že usnul. Bylo proti jeho vůli, že se mu zdál sen. A bylo proti jeho vůli, že se mu nezdál sen o Strážné věži a o tom, jak podává komentáře na shromáždění proti Vánocům a jak ve službě dům od domu rozmetává lidem jejich pošetilé důvody o tom, proč se oni na Vánoce těší.

Bylo to proti jeho vůli, že se mu zdál jiný sen.

Ajajaj, a teď ten sen proti své vůli dokonce vypráví. Z toho by jednou mohly být pěkné opletačky se staršími, kdyby se doslechli, že mu takhle ujel jazyk. Ale když už to nakouzl, tak to snad i dopoví.

Zdalo se mu totiž, že mu jeden člověk (měl taková průsvitná ramena, kterými pohyboval sem a tam, asi ho něco svědilo) ukradl všechnu municí, kterou měl na střílení proti Vánocům. A co na tom bylo nejhorší, on mu vůbec (v tom snu, samozřejmě) za to nevynadal. Snad mu i přišlo, že to, co mu říká, je docela fér (chtěl by zdůraznit, že jenom v tom snu, samozřejmě).

Ne, to neřekne, ten sen. Ani proti své vůli ne.

Copak se to může, jen tak do světa vytrubovat své sny?

Sen

Byla doba vánoční a já byl v pohodě. Ostatní se honili, kupovali dárky, pekli cukroví, přáli si všechno nejlepší, třásli si rukama, objímali se, byli ve stresu. Já byl v klidu. Seděl jsem na kanapi, v ruce Bibli a na očích brýle, které si od určité doby při jejím čtení (automaticky) nasazují. Četl jsem si v Danielovi.

Pokojem najednou proletěl ostrý závan větru.

„Průvan“, řekl jsem si. „Musím zavřít hlavní dveře. Ještě by někdo mohl nečekaně přijít a vyrušit mě z přípravy proti Vánocům.“

Chtěl jsem vstát, ale nemohl jsem se zvednout. Udivilo mě to. Pravda, bylo to staré kanape, často jsem si už říkal, že bych ho měl vyměnit, péra byla pěkně prověšená, ale že bych z něho nemohl vstát, to se mi tedy ještě nestalo.

Znovu jsem se pokusil nadzdvihnout, a znovu nic. Byl jsem ke kanapi jakoby přikován.

A vtom jsem ho uviděl. Seděl naproti mně, ve velkém ušáku po babičce. Nedivil jsem se, že se tam posadil. Je to starý, poctivý kus nábytku, jenom strašně těžký na přesunování. Ale jemu evidentně vyhovoval, hlavně si tam asi mohl pohodlně složit svoje průsvitná ramena, kterými pořád vrtěl, jako by ho svédila. Neměl je chvíli v klidu.

Je zajímavé, že jsem se ho vůbec nelekl. Nikdy předtím jsem ho neviděl, domů jsem ho nepozval, přišel sám a nečekaně, sedl si do starého ušáku po babičce a mně to nepřišlo nijak divné. Vůbec jsem se s ním nebál.

„Ahoj“, řekl mi. „Mám pro tebe vzkaz, euangelion.“

Věděl jsem ovšem, co je to „vzkaz“. Vzkaz je, když vám někdo chce něco říct, a někdy to může být i důležité. To druhé slovo jsem také už slyšel, ale nějak jsem zapomněl, co znamená. Usilovně jsem přemýšlel. Co to jenom může znamenat, euangelion?

Euangelion. Euangelion. Euangelion.

Musel si všimnout, že mám problémy si vzpomenout. Zvedl se i s ušákem (asi se mu nechtělo z toho pohodlného kusu starodávného nábytku vstávat, kdoví, třeba se dostavil zdálky a bolely ho nohy) a vsedě se vzduchem přemístil přes pokoj ke zdi, na kterou začal něco psát velkými písmeny (nevím, odkud věděl, že špatně vidím, a taky si nevzpomínám, že by měl tužku nebo že bych viděl jeho ruku; je rovněž pozoruhodné, že jsem se nerozčiloval, že mi zamaže zeď – za jiných okolností bych mu v tom chtěl zabránit, mám rád věci čisté a jasné).

„Napsal jsem pro tebe něco na zeď“,“ povídá.

„Nevidím na to“, řekl jsem mu. „Asi mi vysvětluješ, co znamená euangelion, ale já nosím brýle a nemohu to přečíst.“

„V tom to právě je“, odpověděl mi. „Sundej si je.“

„Když si je sundám, nevidím už vůbec nic. A krom toho je mám nosit, řekli mi to na Ústředí. Bez nich jsem jako slepý.“

„Sundej si je“, trval na svém. „Pomůže ti to. Uvidíš na to, co jsem napsal.“

„Nemůžu. Mám strach. Copak jsi neslyšel, když jsem ti říkal, že mi na Ústředí řekli, abych bez nich nečetl? Klidně se taky může stát, že bych se odvážil bez brýlí nejenom číst, ale i chodit. A pak bych mohl zakopnout, upadnout a natlouct si. To nikdo nechce.“

Přisahal bych, že jsem slyšel, jak si povzdechl. Nemohu to říct s určitostí, ale bylo to něco jako „Ach jo.“

V každém případě pak udělal něco neobvyklého. Pořád seděl v tom ušáku, nehnul se ani na centimetr, a přece se ke mně blížil, až byl zároveň těsně u mne, zatímco zůstával dál sedět u zdi. Jak to dokázal, těžko říct. Jestli přitom něco dělal s rameny, nevím, ale jsem si vědom toho, že mi sáhl na brýle, sundal mi je a položil je na dosah vedle mne.

„Už je máš dole“, oznámil mi. „Nic se ti nestalo. Můžeš začít číst. Kdyby ses chtěl na něco zeptat, prosím. Jmenuju se Gabriel.“

Podíval jsem se na zeď. No ten tomu teda dal. Celá zeď popsaná. Ale má hezké písmo, Gabriel. Musel někam chodit na krasopis, jinak to není možné.

Mohl bych si to teď všechno přelouskat pro sebe, když vidím. Ale budu vzkaz od Gabriela raději číst nahlas, abyste z toho taky měli něco ti, kdo na to kvůli brýlím nemohou vidět.

Tak já čtu:

Eu = řecky „dobrý“. Angelion = řecky „zpráva, poselství“.

Euangelion je „dobrá zpráva veliké radosti“ (Lk 2:9) o tom, že se narodil Ježíš, který se stal Božím Kristem.

Mnoho lidí i jiných mimoplanetárních bytostí (Lk 2:13,14) z toho v prvním století mělo radost.

Když se to poprvé dozvěděl Jan Křtitel, poskočil si radostí, třebaže byl ještě na pupeční šňůře (Lk 1:41).

Když jsem to řekl Marii, začala samou radostí zpívat tak úžasně, že to lidi raději hned zapsali a později nazvali Magnificat (Lk 1:46-55).

Jak se to dozvěděli pastýři z Betléma, nechali všeho, šli se na Ježíše podívat a pak z radosti chválili a oslavovali Boha (Lk 2:20).

Mudrcové z východu se velmi zaradovali, nakoupili dárky a dali se na cestu (Mt 2:1,10,11).

Můžeš si to všechno přečíst v Bibli sám, jestli mi nevěříš, ale neber si brýle. Nepotřebuješ je. Spolehni se na svoje srdce a svůj rozum. Pán je s tebou.

Četl jsem a napadalo mě tolik otázek.

Vyhrkl jsem: „Gabrieli, chtěl bych se zeptat, jestli se taky můžu radovat o Vánocích, když přesně nevím, zda se Kristus v té době narodil. V Bibli není příkaz k tomu, abychom Vánoce slavili. Církev převzala pohanské svátky římských Saturnálií a učinila z nich svátek na oslavu Krista. Sklon k materializmu je zvláště patrný v této době. Dětem se neříká pravda, Ježíšek neexistuje. A navíc, první křesťané je také neslavili. V Ústředí také říkají...“

Ale už byl na odchodu. Vrtěl rameny a bral to stropem. Když mě slyšel, jak se ptám, zase jako by si povzdechl to jeho „Ach jo“.

„Podívej se na zed’“, slyšel jsem už z velké dálky.

Otočil jsem se a bylo to na poslední chvíli, protože skoro všechno již bylo smazáno.

Zůstalo tam jenom: „Spolehni se na svoje srdce a na svůj rozum. Pán je s tebou.“

Epilog

Na stole leží Bible. Vedle Bible brýle.

Když budeš zase chtít střílet po Vánocích, stačí jeden automatický pohyb.